UNIONIN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (ensimmäinen jaosto)

10 päivänä kesäkuuta 2011 *

Asiassa C-155/11 PPU,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Rechtbank 's-Gravenhage (Alankomaat) on esittänyt 31.3.2011 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen samana päivänä, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Bibi Mohammad Imran

vastaan

Minister van Buitenlandse Zaken,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: ensimmäisen jaoston puheenjohtaja A. Tizzano sekä tuomarit A. Borg Barthet (esittelevä tuomari), M. Ilešič, M. Safjan ja M. Berger,

julkisasiamies: P. Mengozzi,
kirjaaja: A. Calot Escobar,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee oikeudesta perheenyhdistämiseen 22.9.3002 annetun neuvoston direktiivin 2003/86/EY (EUVL L 251, s. 12) 7 artiklan 2 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Bibi Mohammad Imran ja Minister van Buitenlandse Zaken (ulkoasiainministeriö) ja jossa on kysymys siitä, että viimeksi mainittu kieltäytyi myöntämästä Mohammad Imranille väliaikaista oleskelulupaa Alankomaissa.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

3 Mohammad Imran teki 19.6.2009 Alankomaiden New Delhin (Intia) suurlähetystössä hakemuksen väliaikaisen oleskeluluvan myöntämisestä voidakseen oleskella Alankomaissa aviopuolisonsa A. Safin luona.

4 Minister van Buitenlandse Zaken hylkäsi hakemuksen 20.7.2009 tehdyllä päätöksellä.

5 Mohammad Imran teki 10.8.2009 päivätyssä kirjeessä tätä päätöstä koskevan oikaisuvaatimuksen.

6 Ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, että Mohammad Imranin kahdeksan lasta, joista seitsemän on alaikäisiä, oleskelevat laillisesti Alankomaissa 5.8.2009 lähtien. A. Safi ja lapset ovat Afganistanin kansalaisia. A. Safilla ei ole milloinkaan ollut vuoden 2000 ulkomaalaislain (Vreemdelingenwet 2000) 29 §:n johdantokappaleen sekä a, b tai c kohdan mukaista määräaikaista oleskelulupaa.

7 Minister van Buitenlandse Zaken totesi 15.2.2010 tekemällään päätöksellä Mohammad Imranin oikaisuvaatimuksen perusteettomaksi sillä perusteella, ettei tämä ole osoittanut suorittaneensa Alankomaiden lainsäädännössä edellytettyä kotouttamiskoetta. Minister van Buitenlandse Zakenin mukaan Mohammad Imran ei ole esittänyt mitään konkreettisia syitä, joiden vuoksi olisi syytä epäillä New Delhin diplomaattisen edustuston käyttämän lääkärin 21.4.2009 laatiman lääkärinlausunnon oikeellisuutta tai kattavuutta. Kyseisestä lääkärinlausunnosta ei käy ilmi, että kantaja voitaisiin vapauttaa kotouttamiskokeesta lääketieteellisistä syistä.

8 Mohammad Imran nosti 15.3.2010 tästä päätöksestä kanteen Rechtbank 's-Gravenhagessa.

9 Rechtbank 's-Gravenhage pohtii, onko Alankomaiden lainsäädännössä asetettu velvoite, jonka mukaan kolmansien maiden kansalaisten perheenjäsenet, jotka haluavat käyttää oikeutta perheenyhdistämiseen, joutuvat suorittamaan ulkomailla

kotouttamiskokeen ennen kuin he voivat tulla Alankomaihin perheensä luokse, liian tiukka tulkinta direktiivin 2003/86 7 artiklan 2 kohdasta.

10 Tässä tilanteessa Rechtbank 's-Gravenhage on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Sallitaanko direktiivin [2003/86] 7 artiklan 2 kohdassa se, että perheenyhdistämisdirektiivin 4 artiklassa tarkoitetun jäsenvaltiossa laillisesti asuvan kolmannen maan kansalaisen perheenjäseneltä evätään maahan pääsy ja oleskeluoikeus pelkästään sillä perusteella, ettei kyseinen perheenjäsen ole suorittanut kyseisen jäsenvaltion lainsäädännössä säädettyä kotouttamiskoetta ulkomailla?

2) Onko ensimmäiseen kysymykseen vastaamisen kannalta merkitystä sillä, että perheenjäsen on kahdeksan lapsen, joista seitsemän on alaikäisiä, äiti ja että kyseiset lapset asuvat laillisesti kyseisessä jäsenvaltiossa?

3) Onko ensimmäiseen kysymykseen vastaamisen kannalta merkitystä sillä, onko perheenjäsenelle saatavilla jäsenvaltion kielen opetusta maassa, jossa perheenjäsen oleskelee?

4) Onko ensimmäiseen kysymykseen vastaamisen kannalta merkitystä sillä, pystyykö perheenjäsen aiemman koulutuksensa ja henkilökohtaisen tilanteensa ja erityisesti lääketieteellisten ongelmiensa vuoksi suorittamaan kokeen kohtuullisen ajan kuluessa?

5) Onko ensimmäiseen kysymykseen vastaamisen kannalta merkitystä sillä, ettei arviointia direktiivin [2003/86] 5 artiklan 5 kohdan ja 17 artiklan säännösten, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 24 artiklan tai unionin oikeuteen kuuluvan kohtuullisuusperiaatteen kannalta ole tehty?

6) Onko ensimmäiseen kysymykseen vastaamisen kannalta merkitystä sillä, että tiettyjen muiden kolmansien maiden kansalaiset on pelkästään kansalaisuutensa perusteella vapautettu velvoitteesta suorittaa kotouttamiskoe ulkomailla?”

Asian käsittelyn vaiheet unionin tuomioistuimessa

11 Rechtbank ’s-Gravenhage pyysi 11.4.2011 päivätyllä ja unionin tuomioistuimen kirjaamoon samana päivänä saapuneella kirjeellä ennakkoratkaisupyynnön käsittelemistä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 104 b artiklassa tarkoitetussa kiireellisessä menettelyssä.

12 Ensimmäinen jaosto hyväksyi tämän pyynnön 14.4.2011 tekemällään päätöksellä.

13 Minister van Buitenlandse Zaken ilmoitti 19.5.2011 päivätyllä ja unionin tuomioistuimen kirjaamoon samana päivänä saapuneella kirjeellä, että se oli tutkittuaan uudelleen Mohammed Imranin 10.8.2009 tekemän oikaisuvaatimuksen todennut sen 12.5.2011 tehdyllä päätöksellä perustelluksi, minkä vuoksi 15.2.2010 tehty päätös, jota kanne koskee, on rauennut.

14 Kansallinen tuomioistuin ilmoitti unionin tuomioistuimelle 30.5.2011 päivätyllä ja unionin tuomioistuimen kirjaamoon samana päivänä saapuneella kirjeellä, että Alankomaiden suurlähetystö Islamabadissa (Pakistan) oli myöntänyt Mohammad

Imranille väliaikaisen oleskeluluvan tänä samana päivänä. Näissä olosuhteissa kansallinen tuomioistuin katsoo, etteivät ennakkoratkaisukysymykset enää ole kiireellisiä, ja pyytää, ettei unionin tuomioistuin jatka työjärjestyksen 104 b artiklassa tarkoitettua menettelyä. Se katsoo kuitenkin, että tällä hetkellä ei ole järkevää peruuttaa ennakkoratkaisupyyntöä, koska Mohammad Imran ei ole vielä luopunut kanteestaan, joka koskee 15.2.2010 tehtyä päätöstä, ja että hän on aikeissa nostaa myös vahingonkorvauskanteen.

Ennakkoratkaisupyynnön tarkastelu

15 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 267 artiklalla luotu menettely on unionin tuomioistuimen ja kansallisten tuomioistuinten välisen yhteistyön väline, jonka avulla unionin tuomioistuin esittää kansallisille tuomioistuimille ne unionin oikeuden tulkintaan liittyvät seikat, joita ne tarvitsevat ratkaistakseen niiden käsiteltäviksi saatetut asiat (ks. mm. asia C-314/96, Djabali, tuomio 12.3.1998, Kok., s. I-1149, 17 kohta; asia C-225/02, García Blanco, tuomio 20.1.2005, Kok., s. I-523, 26 kohta ja asia C-336/08, Reinke, määräys 14.10.2010, 13 kohta).

16 Alankomaiden hallitus on käsiteltävässä asiassa ilmoittanut unionin tuomioistuimelle, että 15.2.2010 tehty päätös, josta pääasian kanne on nostettu, on rauennut, koska Mohammad Imranin 10.8.2009 tekemä oikaisuvaatimus on uudelleen tutkimisen jälkeen todettu perustelluksi 12.5.2011 tehdyllä päätöksellä.

17 Kansallinen tuomioistuin on pääasiallisesti vahvistanut nämä tiedot 30.5.2011 päivätyssä kirjeessään.

18 On todettava, että Mohammed Imranin hakemus väliaikaisen oleskeluluvan myöntämisestä on menestynyt ja että näin ollen pääasialla ei enää ole kohdetta.

19 Kansallinen tuomioistuin on tosin halunnut mainitulla 30.5.2011 päivätyllä kirjeellä pitää ennakkoratkaisupyyntönsä voimassa, koska Mohammad Imran aikoo nostaa vahingonkorvauskanteen.

20 On kuitenkin todettava, että tällaisen kanteen nostaminen on tässä vaiheessa vain mahdollista ja hypoteettista.

21 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on todettu, että ennakkoratkaisumenettelyn perusteena ei ole neuvoa-antavien lausuntojen esittäminen yleisluonteisista tai hypoteettisista kysymyksistä vaan riita-asian todelliseen ratkaisemiseen erottamattomasti liittyvä tarve (ks. mm. em. asia García Blanco, tuomion 28 kohta ja asia C-525/06, Nationale Loterij, määräys 24.3.2009, Kok., s. I-2197, 10 kohta).

22 Edellä esitetystä seuraa, että lausunnon antaminen ennakkoratkaisupyynnöstä raukeaa.

Oikeudenkäyntikulut

23 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on määrännyt seuraavaa:

Lausunnon antaminen ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Rechtbank 's-Gravenhage (Alankomaat) on esittänyt 31.3.2011 tekemällään päätöksellä, raukeaa.

Allekirjoitukset